

Борил свива рамене. Целгуба дава знак на Манастиър да излезе. *(Целгуба се разхожда из стаята, ~~иде през прозореца~~)*

орил - Напразно чакам, Целгу. Императора отказа да го изведат в градината тази вечер. Няма да го видиш...

елгуба - Ти мислиш, че ^{за} него чакам?

орил - А кого?

елгуба - *Мислиш ли си то* Отражението на собственото си пленничество. Не е ли за мен затвор този палат?

орил - Нима мислиш, че съм сляп? Не виждам ли, че търсиш срещите с него. Какво искаш от Балдуин?

лгуба - Нищо... Да го виждам. Досега в Търнов имаше само един император, но той замина на бран.

риля - Страдаш ли за него?

лгуба - Да, страдам... както страда и той...

рил - Ти не познаваш добре Иваница. Сега държи на теб, защото има нужда от куманите. Но после, когато му съобщат решението на брат ти...

лгуба - Никой не знае какво ще бъде после.

рил - Палата може да му даде развод. Той е всесилен. Калоян няма наследник, а това не е малък повод. Тогава кой ще те защити?

лгуба - Може би ти, Бориле?

рил - Но каква власт имам аз, бедния царски братовчед? А аз бих дал дори живота си за твоето щастие... *Стригички я*

лгуба - Пази живота си, Бориле. Аз нямам нужда от ничия защита. Никой не познава Целгуба - нито ти, нито Йоаница! Ах, как усещам аз свободата - с цялото си тяло. Да препускаш на воля из ширната степ, да спиш в юртата и да слушаш как свири вятъра. Да целиш с лъка летящата птица..

*де мислиш за пътешествието което си
щеш, днес си тук - утре там...*